

Üvegeseta

Szomorú vasárnap. Szürke, vastag felhők úsznak az égen, reggeltől kitartóan esik az eső. Üvegeseta tízpercenként szalad az ablakhoz, s lesi türelmetlenül az időt, majd délután négy óra felé sóhajtván lekasztja az esőkabátot, kitolja a fészerből a biciklit, és szokásos útjára indul. Petőfi és Táncsics utca, temető és benzinkút, azzal kint van az országúton, ahonnan öt kilométer a szomszéd falu, amely az ő komótos tempójában, a kimustrált biciklin egy jó félórát tesz ki. Az üvegezés egy bő óra, vissza az út valamivel több, mint odafelé, mert a súly húzza a kormányt, s a szembeszélnek valahogy mindig hazafelé jut eszébe feltámadni.

Mindjárt hat óra, ez az az időszak, a vakláló szürkület ideje, amikor annyit sem lehet látni, mint amikor beáll az este. A szemerkélésből újból eső lesz, és persze, hogy szembecsap, védekezésésképpen Üvegeseta még jobban előre dől, s tekeri erejét megfeszítve a biciklit. Háta közepén és melle alatt izzadságpatakok csordognak, bőrét mintha ezer apró tűvel szurkálnák, a túsúrások egyre kellemetlenebbek, gondolatait a hétfőre terelve próbál róluk megfeledkezni. Korszakos nap, korszakos nap – mondogatja magában, s még káromkodni is elfelejt, amikor kátyúba hajtván, az üvegek hangos csörömpölésétől kísérve, a bicikli vészesen balra billen, és a felezővonal felé veszi az irányt. „Nem jól osztottam el a súlyt, pedig tudhatnám” – morogja, miközben egyenesbe kormányozza, s igen, tudhatná, és tudja is, mert az üvegezés nem egy bonyolult foglalkozás, jó láb és némi szemfülesség kell hozzá, s ő az évek során úgy beledolgozta magát, hogy mindenki csak Üvegeseta-ként ismeri, eredeti nevét, a Szabót, nem tudja talán már senki.

Üvegeseta szigorú menetrend szerint végzi a munkáját: saját falujában kétnaponta járja végig az utcákat, a szomszéd helységbe a szemétszállítás előtti napokon, szerdán és vasárnap megy. A szomszédban a tősgyökeres helybeliek mellett sok a városból kiköltöző, s az új lakónegyedben, az amerikai típusú házak kukáiban mindig van üveg, mert az ilyen házakban lakók nem foglalkoznak a visszaváltással.

A százféle üveg közül leginkább a sörösöket szereti. Azok a legmegbízhatóbbak – huszonöt forintjával ábécés Sanyi mindig beveszi –, a többivel ellenben sosem tudja, hányadán áll. A borosokat ímmel-ámmal teszi a szatyorjába, mert annak ellenére, hogy vásárláskor harminc forintban számolják meg, visszaváltáskor mindössze tízet adnak érte. A szörpösökért hatvanöt forintot kap, a pálinkásokért harmincat, negyvenet, de a szörpös üvegek sokára ürülnek ki, pálinkás meg alig akad, mert a pálinkaféléket a hulló gyümölcsből legtöbbször maguk főzik errefelé. Alumíniumdobozokkal és PET palackokkal egyáltalán nem foglalkozik, mert csak a helyet foglalják, s darabonként a két forint semmit sem ér. Valamikor egy forint volt egy gombóc fagylalt és 3,60 a kenyér, de ennek már negyven éve, s azóta megdőlt a szocializmus, és a kenyér tízszer, a fagylalt százszor annyiba kerül.

Valamikor nem volt lyukas sem a csatorna, sem a tető, volt villany és tűzifa, a bicikli újonnan csillogott, s az asztalt a három lánnyal ülték körül. És valamikor Árpí ott horkolt mellette az ágyban, de egy nap arra érkezett haza, hogy a bőrönd a szoba közepén, s Árpí a kredencet túrja. – Utazunk? – kérdezte ő, de fogalma sincs, hogy jutott eszébe ilyen idétlenséget kérdezni, amikor soha nem utaztak sehová, és Árpí is csak gúnyosan kacagott, majd a kutatást abbahagyva fölkapta a bőröndöt, s azzal, hogy „Lófaszt a seggedbe! Én megyek! Itt hagyom ezt a kuplerájt!”, kiviharzott az ajtón. „Te csináltál kurvát belőlük!” – ordította utána, de Árpí úgy vágtatott végig az udvaron, hogy vissza sem nézett. „Ahhoz a ribanchoz megy” – állapította meg magában, és tulajdonképpen nem is haragudott a nőre, akiről első perctől tudott, inkább megkönnyebbülést érzett, mert Árpí horkolt és savanyú szarszaga volt, s őhöz évek óta nem nyúlt, de más fekvőalkalmatosság nem lévén, muszáj volt vele egy ágyba feküdni, s az ordítás után már csak az járt a fejében, hogy végre kialudhatja magát.

Álmában sem gondolta volna, hogy Árpí után a lányok is sorra, egymás után lelépnek, s ő itt marad egyedül. Szó nélkül, titokban mentek el, egyedül a kicsinek van meg a címe, ahová ő rendületlenül irkálja a leveleket, de a kicsi szeszélyes, legfeljebb, ha minden harmadikra válaszol. De legalább válaszol, s tud róla valamit. A másik kettőt ellenben mintha a föld nyelte volna el, s a kicsit hiába kérdezi, nem ír róluk semmit. Magáról is csak annyit, hogy modell, és jól megy a sora. Őt hibáztatják, pedig az apjuk zavarta ki őket az országút mellé, a kamionparkolóba strichelni, mondván, hogy a férfiaknak kurvákra mindig van pénzük, s a pina attól még nem kopik el. Biztos, hogy hibáztatják, de a dúvad apjukkal nem lehetett szembeszegülni, s olyan nagyon ők sem kapálóztak, mert nekik is tetszett, hogy meg tudnak venni mobilt, piercinget, tetkót és mindent, ami menő, s ha rozoga házban laknak is, és nincs a seggük alatt terepjáró, külsőre semmi különbség köztük és a gazdag, vállalkozócsemeték között.

Ábécés Sanyi olyan, mint az időjárás, sose lehet tudni, hogy amit előző nap szó nélkül átvett, mikor dobja vissza azzal, hogy „nem árujuk, nem árujuk”. Mindig kétszer mondja; amikor kézbe veszi az üveget még éneklősen, aztán, amikor félretolja, már csattan a hangja, de nem szabad vele vitatkozni, mert másnap, harmadnap és a jövőhéten is ő az, aki leszámolja elé a négy-, öt-, jó esetben hatszáz forintot. Nagyjából ennyit lehet egy körúton összeszedni. Fizetés és sátoros ünnepek után többet, azonban ahogy telik a hónap, úgy csökken a kukákban az üveg, ennek ellenére ő mégis felül a biciklire, s megy a két nyűhetetlen, koszos szatyorról, mert mindig történhetnek csodák, és a csoda kényes jószág, ha az ember nem várja vagy nincs felkészülve rá, biztos, hogy máshoz szegődik.

Autóval semmi az öt kilométer a szomszéd faluig, és busszal szintén semmi. Egy megálló, tíz perc. Régen a benzinkútnál szállt fel, de jó ideje már, hogy nem buszozik, a sofőrök leparancsolták, azt mondták, őket büntetik meg, ha jegy nélkül engedik felszállni, a jegy azonban nagyon drága, oda-vissza többbe kerülne, mint amennyit az üvegek hoznak. Volt, amikor veszekedett velük, de miután egyikük kinyitotta a sofőrkalitka ajtaját, s fenyegetően elindult felé, leugrott, és soha többé nem mert próbálkozni. Pedig nem volt mohó, nem a városig, hanem csak egyetlenegy megállót akart menni, s fel nem foghatta, miféle hátránya származna a

közlekedési vállalatnak abból, ha őt elvinné, amikor a busz úgymégy, s rajta kívül jószérével nincs utas. A sofőrök azonban fiatal, erős férfiak voltak, s jobb volt nem ujjat húzni velük, így csak magában rázta az öklét feléjük, és szidta a kurva anyját a Volánnak s az egész világnak.

Ha a hétfőre gondol, már ez sem dühíti, mert hétfőtől új világ kezdődik, egy olyan világ, amelyben mindig lesz pénze jegyre, és amikor csak akar, felül a buszra, és buszozik, nem egy megállót, hanem nyolcat, oda-vissza, csak úgy, a maga kedvére. Hétfő korszakos nap lesz, hétfőtől ő nem Üvegeseta többé, hanem közmunkás. Olyan, mint a többi asszony, akinek munkahelye van és minden hónapban fizetést kap. A közmunkások mindenfelét dolgoznak, most éppen erdőtelepítéssel, úgy hallotta, havi ötvenezerért. Tisztán, levonások után. Ötvenezer forint: neki, egymagának, végig sem tudja gondolni, mi mindenre futja majd belőle! Rög-tön befizet négyezer forintot – nem, inkább ötöt – a villanyórakártyára, s újból lesz áram a lakásban, moshat a mosógéppel, bekapcsolhatja a tévét, s a tranzistoros rádiót elfelejti. És elfelejti a farhátat és a nyesevéket, karajt és csirkemellet fog venni. Mindennek a javát, és mindenből sokat, a hentes nem győz majd csodálkozni. Az első fizetéséből új ruhát is vesz magának bent a városban, a kínainál; egy szép kockás kosztümöt krémszínű selyemblúzzal és pántos cipővel, abban megy majd vasárnaponként a templomba, mert a templomba ünneplőben kell menni. Deodor is kell, hogy ha izzad, se legyen hagymaszaga, és L'oréal hajfesték, mert ő is megérdemli, nemcsak a reklámban az az incifinci piccsa. Új ruhában, festett hajjal, illatosan, vasárnaponként templomba fog járni, és soha többé nem káromkodik, és nem hagyja el trágár szó a száját, mert Üvegeseta megszűnik létezni. Senki nem fogja többé így hívni, Eta, egyszerűen csak Eta lesz belőle, ha már Szabóként nem ismerik.

Eső és szembeszél, Üvegeseta a szokásosnál jóval lassabban halad, még csak most éri el a kamionparkolót, ahol a lélegzetét is visszafojtja, s mereven előre szegezi tekintetét. Mindig így szokta, de a legnagyobb igyekezet ellenére is látja a szemé sarkából az út szélén sétafikáló kurvákat, s ettől akkor is rosszkedvű lesz, ha dugig a két szatyor, és tudja, hogy ábécés Sanyi extrapénzt számol le neki. Széltől, esőtől, száguldó autóktól, mindentől jobban utálja a benzinkút és parkoló közti nyúlfarknyi szakaszt, ha tehetné, messzire elkerülné. Megkönnyebbült sóhaj szakad föl belőle, amikor a terelőszigetet maga mögött hagyja, s az úttest ismét kétsávosra szűkül. A parkoló és a benzinkút fényei elhalnak, alakja beleolvad a sötétbe, mindjárt hazaér, pár óra múlva hétfő lesz, és vége az üvegesetaságnak, „Bassza meg!” – káromkodik nagyot újabb kátyúba hajtva, az üvegek egymásnak ütődnek, a bicikli megugrik, kitér balra, a felezővonal felé, az üvegcsörömpölésen túl furcsa, surrogó hang hallatszik, de nem nézhet hátra, egyenesbe kell kormányoznia a biciklit.

*

A városból kiérve szinte megszűnik a forgalom, mintha ez nem is az az országút lenne, amin hétköznapokon lehetetlen előzni, és felesleges bármilyen sebességkorlátozó táblát kitenni. A BMW alig megy többel a megengedettnél, még a nyílegyenes szakaszokon sem gyorsít. Norbi biztos sofőr, 17 éves kora óta vezet, de leginkább anyja kis Fordját, nevelőapja terepjárójához legföljebb vasárnap délutá-

nonként van szerencséje, amikor Pali éjszakába nyúlóan ultizik a cimboráival. Vacsak az idő, reggeltől esik szünet nélkül, hol szital, hol jobban megered, „negyven napig se fog elállni” – morgott nevelőapja, amikor látványosan odadobta neki a slussz-kulcsot, s jó hangosan, hogy anyja is hallja, hozzátette, hogy vigyázzon, csúszhat.

Az ablaktörő szünet nélkül jár, de a széles kerekek még az aszfalt gyűrődéseiben megállt vízen sem csúsznak, Norbi mégis két kézzel fogja a kormányt, s mereven előre néz. Igazság szerint nincs kedve szólni, és nincs kedve fél kézzel, ahogy szokta, Evelint ölelni, s a lány is az ülés túlszélébe húzódva duzzog. Az egész kiruccanás rosszul indult, a futó csók után Evelin, mint az utóbbi időben mindig, a szülein és a tetkón kezdett nyafogni.

– Sehová, még a seggemre se – letörök a derekam –, az én testem, azt csinállok vele, amit akarok – semmi közük hozzá – basszák meg – mekkora gyökerek!

– Van rá pénzed? – vágta el a tirádát, amikor már nagyon unta, s Evelinnek csóró főiskolásként persze, hogy nincs pénze, s nyilvánvalóan arra utazott, hogy majd ő állja a cechet, de ő nem akar állni semmilyen cechet, és utálja, ha Evelin mocskosan beszél, s különben is, holnap repülőre ül, és legközelebb karácsonyra, látogatóba jön haza, de ezt senki nem tudja, s ha eddig nem mondta, éppen akkor, amikor egy hülye macska után hisztizik – mert Evelin macskaőrültként persze, hogy azt akar varratni magára –, mégsem vághatta a képébe, hogy „holnap elrepülök Angliába”, ezért mondta inkább, hogy „ha megtiltották, hát nem varratsz”, amire Evelin bevágta a durcát.

Platinaszőke haj, télen-nyáron egyforma bronzbarnaság, falatnyi miniszoknya, mély dekoltázs, szó se róla, Evelin jó csaj, és a szex is jó vele, bármit megcsinál, mégis amolyan tizenkettő egy tucát, az éjszakai bulikban a többi lány is majdnem ugyanígy néz ki, de akkor is az lenne tisztességes, ha megmondaná neki, hogy elmegy, csak valahogy sosem jött ki a lépés, sem, amikor Kálmi csábítására eldöntötte, sem, amikor a repjegyet megvette, mert Evelinnek mindig volt valami problémája, és miután kibeszélte magát, rámosolygott, és ott voltak azok a gödröcskék az arcán, s olyan odaadóan becézte őt, mint soha senki.

A pizzéria, ami hivatalosan trattoria, de magyarul senki nem mond olyat, hogy trattoria, csillagot is kaphatna, olyan kiváló. A tulaj olasz, és Olaszországból hozatja a tésztát, a sajtot, de még a paradicsomot is, mert a magyar termékek nem az igaziak, de a pizzéria nem ettől olyan szuper hely, hanem attól, hogy mindig van ott valaki a régi bandából, habár éppen most mégsem volt senki, és Evelin csak húzta a száját, és a hülye tetkót hajtogatta, ő pedig még azt is megbánta, hogy egyáltalán elindult vele, de ha már ott voltak, úgy gondolta, búcsúzóul eszik egy Napoletanát, hogy magával vigye az ízeket, és magával vigyen egy darabot a régi életéből, mert a pizzéria több egy első osztályú pizzériánál, benne vannak a diákévek, a barátok és a bulik. És azért is döntött úgy, hogy még egyszer elmennek a pizzériába, mert Evelin megérdemel annyit, hogy megmondja neki, megvan a jegye, és ennél alkalmasabb hely nem jutott az eszébe, de megbánta, mint a kutya, mert kalmárrhal vagy bivalymozzarella, tiramisú vagy sajtchips, Evelin mindenre csak a száját húzgálta, s két szájhúzgálás között ő nem állhatott elő azzal, hogy „holnap repülök”, aztán meg előntötte az agyát a vér, mert nem lehetett nem észrevenni, ahogy Evelin a szomszéd asztalnál a kockás inges fickót fixirozza. – Megvesz-

tél? Le akarsz égetni? – sziszegte, de Evelin csak annyit vetett oda foghegyről, hogy „bagoly mondja verébnek”, s neki kivételesen nem akarózott bizonygatni a semmit.

Hazafelé az autóban nem hallatszik más, mint a kerekek surrogása, ahogy az aszfalt felgyűrődött barázdáiból félreccsapják a vizet. Elhagyták az útszéli zöldségesbödét, a bútorboltot, a panziót, mindjárt a benzinkút, aztán a helységtábla következik, de Evelin még mindig duzzog, és amilyen makacs, ha nincs igaza, akkor sem fog magától békülni. A benzinkútnál mindenképp megmondom neki – határozza el magát Norbi, de addig is próbálja a csöndet megtörni. „Bejött a pizza? Mikor zéházol?” – teszi fel egyik kérdést a másik után, aztán az angliai magyarokról beszél, és Kálmiról, aki általánosban fölöttük járt, de minden hiába, Evelin csak mered a sötétbe kifelé, száját dacosan összeszorítva.

Kálmi, aki gyerekkori barátja, s olyan, mintha a bátyja lenne, két éve ment el, most Edinburgh-ben dolgozik egy gyárban, mellette estin főiskolára jár, marketinget tanul, ha befejezi, egy csomó jó ajánlatot kap majd, és sosem fog hazajönni, és Kálmi biztos, hogy befejezi a tanulmányait, mert amit elhatároz, azt tűzzel-vassal keresztülviszi, és ő ugyanolyan erős, mint Kálmi, bármit elvállal, tud és bír dolgozni, éjszaka tanulni, a repülőjegyre kereken egy évig gyűjtött, és most már nincs visszaút, holnap hajnalban a félhatos Intercityvel Pestre megy, 12-kor felszáll Ferihegyen, Kálmi várja a Lutonon, együtt mennek Edinburgh-be, és Evelinnek nem SMS-ben akarta ezt megírni. Elég nagy aljasság, hogy az anyjának így fog üzenni, de másképp nem lehet, mert sziklaszilárd elhatározás, megvásárolt repülőjegy ide vagy oda, egyetlen szavával képes lenne őt visszatartani. Evelin, amikor megtudja, először hápogni, aztán csapkodni fog, anyja sírva fakad, egyedül Pali örül majd, de csak titokban, hogy az anyja ne lássa, mert Pali álságos színész.

Az igazi apja mintha sosem létezett volna, leszámítva néhány fényképet a nyírfás albumban, nem maradt róla emléke semmi. A váláskor ő még csak három éves volt, s nagyobb korában, amikor kérdezett felőle, annál többet, hogy halálra itta magát, nem bírta anyjából kihúzni.

Hatodik születésnapján a piros versenyautó és a torta mellé kapta meg Palit, aki az ajándékkal együtt azt is megígérte, hogy férfit nevel belőle, s a férfias kézfogás örve alatt olyan vasmarokkal szorította meg a kezét, hogy neki könny szökött a szemébe, és össze kellett szorítani a combját, mert rájött a pisilés. Anyja magához vona, de Pali rászólt, hogy „Ne ajnározd, nem porcelánból van!”, és döbbenetére anyja elhúzódtott tőle, s innentől fogva kizárólag a születésnapokra korlátozódott a puzsi és ölelés.

Pali szerette az anyját, anyja szerette Palit és szerette őt, s ebben a szeretetháromszögben ő Pali útjában állt, amit anyja nem akart észrevenni. De lehet, hogy nem nem akarta, hanem tényleg nem vette észre, mert Pali – miközben kispöcsnek nevezte, ha anyja nem hallotta –, tökéletesen adta elő, hogy édesfiának tekintti, s minden erejével azon van, hogy fényes jövőt biztosítson neki. Ökölbe szorult a keze, és görcsbe rándult a gyomra a kispöcstől, de sosem merte kikérni magának, amikor kicsi volt, akkor azért, mert kétféleképpen, kigyúrva Pali óriásnak tűnt, nagyobb korában pedig azért, mert keménynek akart látszani, olyannak, akinek nemhogy egy szó, de semmi sem fáj, és nem lehet rajta fogást találni.

Lehet, hogy igazi apja halálra itta magát, de Palinál szemetebb alakot keresve sem lehetne találni! Nője van, évek óta családja az anyját, s ez halálbiztos, de az anyja

ugyanúgy, mint a kispöcsözést, ezt sem akarja észrevenni. Hogy mit kerestek a fiúkkal tanítás után a Malomkertben, már nem emlékszik, mindenesetre messziről kiszúrta a kék társasház előtt a dzsipet. – Mi van? – kérdezte valamelyikük, amikor meghökkenésében lecövekelt, de gyorsan továbblépett, és úgy tett, mint aki nem látott semmit. Egy darabig ment még a srácokkal, aztán azzal az ürüggyel, hogy a suliban felejtett valamit, visszafordult. Több mint egy órát ácsorgott a kőrísfa takarásában, mire Pali kilépett végre a kék házból, komótosan beszállt az autójába, és elhajtott. Legalább szégyellné magát, zavarban lenne, és sietve húzna el – dühöngött magában, de Pali nem sunyított, nem sietett, határozott és magabiztos volt, mint mindig, s ezen ő úgy felhúzta magát, hogy meg tudta volna ölni! Az inkvizíciót tanulták éppen, s látta Palin a spanyolcsizmát, és látta a csuklyás hóhért a csigával és a tüzes fogóval, és látta Palit, ahogy az életéért könyörög, és látta magát, ahogy nézi Pali kínját és örül, és buzdítja a hóhért, hogy még, még, még, ennyi nem elég. Sokáig állt a kőrísfa mögött gyilkos haraggal, de már akkor tudta, amikor Pali elhajtott, hogy anyjának egy szót sem fog szólni.

Második emelet, szélső ablak, ott lebbent a függöny. Végignézte a lakónévsort, de csak férfineveket talált. Másnap, harmadnap, a következő héten, az azt követően és még sokáig visszajárt. Hétfő, szerda, péntek, kettőtől négyig, plusz-mínusz tíz perc: ez volt a menetrend. Pali nem bujkált, nem titkolózott, éppen csak nem közölte anyjával, hogy szeretője van. A kérdésre, merre járt aznap, bankot, könyvelőirodát válaszolt, s biztos, hogy az üzlet miatt ezeken a helyeken is megfordult, éppen csak más időben, egyébként pedig ez a kérdés félévente egyszer, ha elhangzott, mert anyjának – ha gyanakodott egyáltalán – nagy lelkiismeretességében megfordult a fejében, hogy valaki munkaidőben hűtlenkedik.

Anyja még mindig világszép. Szeme körül a szarkalábak egyáltalán nem feltűnőek, de ötven év, az ötven év – mondogatja mégis, amikor tükörbe néz. „Csinos vagy és gyönyörű” – válaszolja ő erre mindig, és nem csak udvariasságból bókol, komolyan gondolja, hogy Pali szeretője a Malomkerti kék társasház szélső lakásából fele annyi idősen sem ér a nyomába. Valójában nem tudja, ki lehet, és hány éves az a nő, ketten is szóba jöhetnek: egy egészen fiatal lány és egy harmincas korú, mindketten Pali után nem sokkal szoktak lejönni, habár az is lehet, hogy ez véletlen egybeesés csupán, s egy ismeretlen harmadik a szerető, akit neki nem sikerült meglesni.

Mint ahogy holtbiztos a szerető, úgy száz százalék az is, hogy Pali előbb-utóbb lelép, s akkor anyja megélhetés nélkül marad, hiszen nincs állása, mert annak idején, amikor a tüzép beindult, azzal, hogy „ennyiért nem érdemes bejárni”, Pali rávette, hogy otthagyja az iskolát. Azon kívül, hogy úgy érzi, megfullad mostohaapjával egy fedél alatt, ezért is döntött úgy, hogy elmegy. Egy éven át készült, gyűjtött, s kidolgozta majdani vállalkozása, egy kis reklámügynökség üzleti tervét is. Valahol a főváros környékén, Palitól jó messze lesz az ügynökség, mert Pali csak akadályozza, amit kitalál, lesepri az asztalról, s minek fizetnének az államnak jelszóval, minimálbérrel szúrja ki a szemét.

– Annyi a zsebpénzed, mint másnak a fizetése, BMW a segged alatt, ugyan, mire kellene neked több pénz? – ennyivel intézte el a romániai terjeszkedést, ami szép haszonnal kecsegtet, kockázata semmi, közel a határ, már most is innen vi-

szik a téglát, a burkolóanyagot, a szaniterárut, de hiába érvelt, az üzleti terv, amin hetekig éjt nappallá téve dolgozott, a kukában landolt. Akkor telt be végképp a pohár, akkor írta meg Kálminak, hogy utána megy.

Angliában gyári munkásként négyszer annyit fog keresni, mint itthon egy pedagógus, és munka mellett, akár csak Kálmi, főiskolára jár, marketinget tanul, a tudás, amit szerez és a pénz, amit gyűjt, elég lesz itthon az induláshoz. Anyját ráveszi, hogy társuljon vele, s ő igent mond majd, mert addigra Pali elhagyja, neki pedig nagy szüksége lesz rá, mert kiben másban bízhatna, mint a saját anyjában, aki valamikor prima matematikus volt, s egy jó matematikusnak az ügynökségben is nagy hasznát lehet majd venni. Ha minden a pontosan kidolgozott forgatókönyv szerint alakul, maximum négy év, és meglesz a tőke, ami az induláshoz kell. Négy év és hazajön, Kálmival ellentétben ő biztos, hogy hazajön, de ehhez előbb el kell menni, ha másként nem megy, akkor bújva, hazudva, de ha eljön az idő, és elmond mindent, anyja elfelejti a családságot, és megbocsát neki.

A terepjáró kerekei a felgyűrődött aszfaltvályúból hangos surrogással csapják félre a vizet, az úttest közepén imbolygó bicikli láttán Norbi félrerántja a kormányt, fékcsikorgás, csattanás, repül a bicikli, és repül a bicikliről a test, tompa puffanás, aztán hirtelen csend, és pár pillanatig áll az idő.

– Mit csináltál? – visít fel Evelin, „Uramisten, hogy került ez ide” – motyogja Norbi, egy pillanatra átsuhan rajta, hogy tovább kellene hajtani, de ez egy villanásnyi örült gondolat csupán, nyitja az ajtót, s az autót megkerülve tétován elindul a padka felé.

A test félig az árokba csúszva, keze-lába összegabalyodva, bokáján a harisnya harmonikába csavarodva, esőkabátja derékig felcsúszva, fényes, kék-piros pólóféleség, de az is lehet, hogy sportmez villan ki alóla. Norbi rémülten hallózik, és még mindig azt motyogja, hogy nem látott semmit.

